

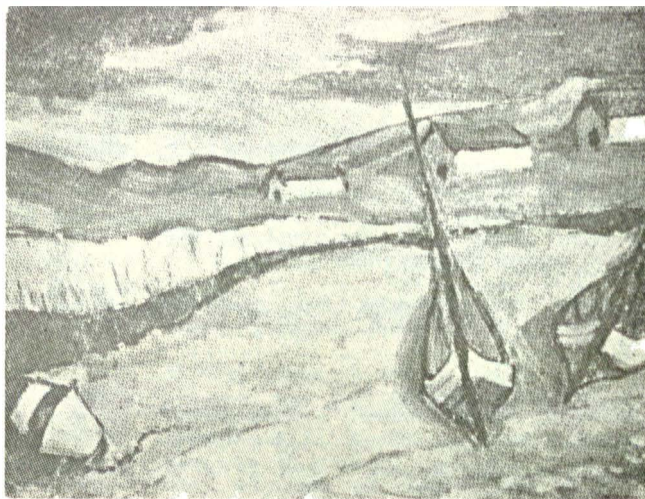
Pictorul Radu Boureanu

Va trebui, vorbind despre poezia, dramaturgia și romanul Boureanu, să ne obișnuim să rostim cu aceeași convingere și numele pictorului Boureanu. Sînt sigur că, atunci cînd, într-o discuție despre arta secolului XX, va fi invocat numele Boureanu, întrebarea va apărea neapărat: pictorul sau scriitorul?

Recenta expoziție de grafică și pictură a maestrului Radu Boureanu, găzduită la Galeriile de artă ale municipiului București, dincolo de surpriza pe care ne-a făcut-o, și pe care specialiștii cronicile de plastică au comentat-o cu semne de exclamare, mi-a confirmat adevărul că teritoriile artei pot fi cucerite radial de artistul autentic.

Experiența de pictor a lui Radu Boureanu ne duce cu gîndul la o reabilitare a celui om complet pe care ni l-a transmis, prin secole — ca noțiune, desigur — Renașterea. Radu Boureanu contrazice, prin această experiență, teza că secolul nostru este cel al diviziunii din punct de vedere profesional.

Dealtfel, chiar obsesiile sale tematice (mă refer tot la pic-

torul Boureanu) sînt cele ce aparțin nefărimitabilului, cosmicului. O întregă suită de subiecte marine (în care Mitologicele rămînie o lucrare supremă), tabloul în care norii plutesc deasupra Bica-zului ca niște meleci fabuloși, apoi interioarele, cu așa-zisa natură statică, în care substanța lucrurilor pare gata să explodeze, din clipă în clipă, pentru a se reîntegra cosmic, grafica solemnă și în același timp sentimentală, dînd aură de templu domurilor, și misterul nopților cu lună, străzilor (vezi Ulița așchimiștilor) — de fiecare dată expresia plastică a pictorului se subsumează întregului, nu părții.

Această viziune integratoare este incompatibilă cu încer-

carca de al „coborî” pe Boureanu din nu știu ce canoasculi pictori (dintre cele două războaie mondiale sau contemporani). Nu ne interesează faptul că o linie anume am putea-o asemăna cu alta, din nu știu care muzeu, că tonurile unei culori pot fi descoperite și la cutare înaintaș.

Plastica lui Boureanu are unitate, constituie o operă. Ea este altceva decît poezia aceluiași Boureanu — și subliniem această realitate — pentru că pictorul nu a tradus pe pînză metaforele poeziei.

Orgolios și talentat, pictorul Radu Boureanu scămănă, ca două picături de rouă, doar cu sine însuși.

Paul Tutungiu

telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“

(Continuare de la p. 41)
170 de reprezentații). Cine spunca că așa ceva se poate numai la București? ● După ce și-a susținut cu brio concursul, realizînd două spectacole valoroase — Efectul razelor gamma... și Să imbrîncăm pe cei goi — Cătălina Buzoianu a fost angajată la Teatrul Mic. ● Teatrul Popular din Buzău a realizat o microstagion pe Valea Prahovei. Cei aflați la odihnă în Sinaia, Busteni, Predeal, și-au pus sîniulele în cui și au venit să vadă Interviu! Teatrului Oproiu, interpretat de talentatul colectiv. ● La Craiova au avut loc „Zilele

Ion Luca Caragiale”. N-au fost zile prea vesele, fiindcă spectacolele erau dintre cele vechi. ● Ce mai găsim în librării? „Istoria Teatrului Național din Craiova”, „Luni, marți, miercuri” de Radu Beligan, Menajera și Descăpăținarea de Al. Sever, Răceala (ediție bilingvă) de Marin Sorescu și un nou volum de versuri al actriței Cristina Tacoi. „Gențiane”. ● La Teatrul Național din Timișoara, regizorul Ioan Ieremia repetă, în decorurile Emiliei Jivanov, Clipa de Virgîl Stoicescu, după romanul lui Dinu Săraru. Printre interpreți:

Sandu Simionică, Daniel Petrescu, Viorel Iliescu, Mihaela Murgu, Geta Iancu. ● La vremea cînd noi vom culege ghiocci și violele, Teatrul „Tîndărică” se va afla în R.D.G., la Magdeburg, cu Anotimpurile minzului. La întoarcere, îi vom întîlni pe cu toporași. ● Ce aflăm noi de la Galați, dintr-o scrisorică trimisă de simpatica secretară literară Aurelia Cazacu? Aflăm că, pregătind o scenă din spectacolul Frank al V-ien, patru interpreți, plus compozitorul Iosif Herța, s-au închis într-o cabină, vreme de o oră și patruzeci (Continuare la p. 94)